

Nils Schiørring var fra 1962 medlem af Det Kongelige Danske Videnskabernes Selskab. Han var redaktør af *Dansk Musiktidsskrift* (1943-45) og medredaktør af *Dansk Årbog for Musikforskning* (1961-72). Han bestred en lang række tillidshverv, og det er karakteristisk, at han heller ikke undslog sig, når det gjaldt om at yde støtte til mindre spektakulære foretagender som koret Lille Muko og Studenteroperaen.

I sit otium bevarede Nils Schiørring usvækket interessen for sit fag. Op imod 90-årsdagen var han ivrigt optaget af at studere Poul Ruders' *Tjenerindens fortælling*, der netop da havde premiere på Det Kongelige Teater. Ved fødselsdagsfesten på Musikhistorisk Museum kunne han trods sit dårlige syn veloplagt glæde sig over mødet med talrige venner og kolleger, af hvilke mange var repræsentanter for de mange institutioner, som gennem årene har nydt godt af hans rige virke.

Sten Høgel

## SØREN SØRENSEN

29.9.1920-20.11.2001

Med professor, dr.phil. Søren Sørensens bortgang har ikke bare dansk musikliv og musikforskning men det samlede kulturliv herhjemme mistet en særdeles virksom og indflydelsesrig personlighed. Hans poster i bestyrelser og råd – ofte som formand – nåede et antal som næsten kan tage vejret fra én; nogle lå endda uden for hans sædvanlige virkefelt, og mange af hans tillidshverv var længerevarende end hvad der gælder for de fleste af hans kolleger.

Det kan ikke mindst konstateres i forhold til Dansk Selskab for Musikforskning, hvor Søren Sørensen havde plads i bestyrelsen i samfulde tredive år, fra 1958 til 1988, ligesom han var redaktør, sammen med Nils Schiørring, af nærværende årbogs første seks bind fra 1961 frem til 1972. Også internationalt gjorde han sig markant gældende, bl.a. som medlem af International Musicological Society's direktorium fra 1964 til 1972. I denne forbindelse var han med til at arrangere den 11. internationale musikforskerkongres 1972 i København.

Som en hel del andre i den ældre generation af musikforskere i Danmark uddannede Søren Sørensen sig som praktisk musiker parallelt med den videnskabelige skoling, og som det oftest var tilfældet: med orglet som sit hovedinstrument. Men selvom han i 1940'erne var yderst aktiv især som cembalist i det af ham og Lavard Friisholm grundlagte "Collegium Musicum", viste forskningen sig at have det stærkeste tag i ham: emnet for hans konferensspeciale om Buxtehudes vokale kirkemusik blev udvidet og uddybet til en disputats, forsvaret i 1958, og samme år blev han udnævnt til professor ved Aarhus Universitet, som Knud Jeppesens efterfølger – ganske som han i 1947 havde efterfulgt Jeppesen som organist ved Holmens kirke.

Det kan næppe have føltes ganske let at overtage lærestolen efter den verdensberømte Palestrinaforsker, men Søren Sørensen viste dog hurtigt at han var mand

for at fylde sin plads ud, og ikke blot det, men desuden at udvide 'sit' endnu ganske unge institut kraftigt, både hvad angår de fysiske rammer, personale og udstyr. Hertil bidrog selvfølgelig også den efterhånden kraftigt stigende tilstrømning af studerende.

Til trods for den dengang endnu rådende respektfulde afstand til lærerne, og helt specielt til de nærmest enerådende professorer, kaldtes Søren Sørensen blandt studenterne aldrig andet end *Søren*. Det var især udtryk for at vi kunne lide ham, helt elementært. Der var ingen tvivl om at vores trivsel og faglige vækst lå ham på sinde, men derudover havde han en udtalt sans for at skabe en undertiden næsten familiær stemning, dog gerne med en vis patriarkalsk betoning. Søren var, jævnsides med sit udadvendte og joviale væsen, overfor sine studerende præget af en vis blufærdighed; den kunne virke som distance, men var snarere udtryk for noget forneamt, ja aristokratisk i hans personlighed.

I 1967 blev Søren Sørensen valgt til rektor for Aarhus Universitet – hvad der ikke kunne undre dem der kendte hans gennemslagskraft og smidige forhandlingsevner –, og det faldt derfor i hans lod at lede institutionen i de turbulente omskiftelsernes år, som førte til en ny, mere demokratisk styrelseslov, der gjorde det af med professorernes ledelsesmæssige privilegier. Den ballade som studenteproprøret ind imellem bød på var ikke så forligelig med Søren opfattelse af universitetets idé, og han kunne i sådanne situationer enkelte gange reagere overilet, følelsesmæssigt dirigeret. Men ellers indstillede han sig på de nye tider, som også nærmest havde forvandlet hans institut under hans fireårige fravær. Selv forandrede han sig ikke, men forblev den solide og alment forståelige, men aldrig pedantiske forsker og lærer af den gamle skole.

En bibliografi over Søren Sørensens produktion findes ikke, heller ikke i det festskrift han i 1990 fik overrakt, da han som 70-årig blev emeritus. En foreløbig granskning udviser fem bøger og dertil svarende bidrag, et halvt hundrede egentlige artikler samt en lang række nodeudgivelser, anmeldelser og kronikker. Hertil kommer de leksikonprojekter som han i 1980'erne engagerede sig stærkt i, navnlig redaktionelt; til disse knytter sig også hans sidste store arbejde med *Gads Musik-historie* (1990). Lægger man denne produktion sammen med alle de administrative opgaver han til stadighed var optaget af, kan man kun sige at Søren var myreflittig alle dage.

I hans otium begyndte kræfterne snart at tage af, men han foretog dog fornyede undersøgelser i Düben-samlingen i Uppsala, på jagt efter yderligere ukendt musik af Buxtehude og hans samtidige. Her blev han bistået af Lene Ravnbøl, hans nære og trofaste veninde gennem årene efter hustruen Jyttes død i 1985. Han fortsatte også i nogen tid med arbejdet på sin Carl Nielsen-biografi, men blev ikke færdig hermed – Alzheimer-sygdommen tærede på ånden.

Af mere tragiske omstændigheder omkring Søren Sørensens gerning i musik – hvis man overhovedet kan bruge så stærkt et ord om én der havde lykken så meget med sig – kan højst gælde det forhold at musikeren i ham blev sat i skyggen af forskeren og underviseren. Det forum hvori han nok bedst kom til udfol-

delse både som videnskabelig formidler og som musiker var Samfundet Dansk Kirkesang, som han til stadighed var en af hovedkræfterne i og hvorfra mange af hans arbejder udsprang. Men ikke mindst var Søren en rig kilde til mundtlige informationer om snart sagt alle betydelige skikkelser i de brede kulturelle kredse som han kom i nærmere kontakt med.

Vi, som kendte Søren ikke bare som kollega, men også som en umådeligt generøs og varmhjertet ven, har savnet det, efter at han ikke længere kunne berette sine mange anekdoter og andre detaljer. Og vi vil savne ham selv, så længe vi er i stand til at minde ham.

Bo Marschner

## ERIK WIEDEMANN

7.5.1930-2.3.2001

Lektor, dr.phil. Erik Wiedemann døde pludseligt af en hjerneblødning i marts 2001 i en alder af 70 år. Han var den mest originale og indflydelsesrige jazzkritiker og jazzforsker i Danmark i sin levetid. Erik Wiedemann var magister i litteraturvidenskab, og var dermed en typisk repræsentant for den generation af jazzforskere, der ofte ikke havde en musikvidenskabelig uddannelse. Han indledte sin karriere i musikvidenskab på Københavns Universitet i 1972, og var lektor fra 1978 til sin pensionering i 2000.

Erik Wiedemann begyndte at samle plader i 1945 og indledte sin karriere som jazzkritiker i 1948. Han formåede tidligt at fascinere sine læsere og gjorde en stor indsats for at formidle sin opfattelse af jazz som en kunstform. Erik Wiedemann skrev for dagbladet *Information* fra 1951 og indtil sin død. Han skrev bøger fra 1953, artikler med forskningskarakter fra 1957 og arbejdede freelance for Danmarks Radio 1949-76. Den første bog var *Jazzens Hvem-Hvad-Hvor* fra 1953, som han udgav sammen med John Jørgensen og Sven Møller Kristensen. Det var den første skandinaviske håndbog om jazz og inkluderede mere end 700 biografier. Det næste store værk var jazzhistorien *Jazz og jazzfolk*, der udkom i 1958 og stadig imponerer ved en omfattende leksikografisk viden og æstetisk-kritisk refleksion. Hovedværket i hans musikvidenskabelige produktion er disputatsen fra 1982 *Jazz i Danmark i tyverne, trediverne og fyrreerne: en musikulturel undersøgelse*. Det er en kulturhistorisk fremstilling, der dækker alle sider af den danske jazzscene og dens relationer til amerikansk jazz i denne periode. Efter sin disputats koncentrerede han sin forskning om Duke Ellington og hans musik og blev internationalt anerkendt som en af de førende Ellington-forskere.

Erik Wiedemanns jazzkritik i *Information* er uden sidestykke i Danmark, og den tåler sammenligning med den bedste jazzkritik i Frankrig og Amerika. Hans produktion afspejler hans åbne og fordomsfri – men ikke ukritiske – livssyn. Han har skrevet om så forskellige emner som europæisk og amerikansk litteratur, dansk